

عنوان مقاله:

گوهر دین و دینداری از منظر عرفان اسلامی (باتاکید بر رابطه آن با مراتب هستی)

محل انتشار:

فصلنامه فلسفه دین، دوره 6، شماره 3 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

محمد مهدی گرجیان - استادیار گروه فلسفه، دانشکده فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه باقرالعلوم (ع)

زهرا شریف - دانشجوی دکتری اخلاق اسلامی، دانشگاه باقرالعلوم (ع)

خلاصه مقاله:

«گوهر دین و دینداری» مساله ای فلسفی- کلامی است که بستر آن مغرب و زمان رویش آن رنسانس می باشد. دو نظریه «تجربه دینی» و «حکمت خالده» از دیدگاههای مطرح در این زمینه اند. در نگرش اول گوهر دین، تجربه ای است که سبب می شود، فاعل آن تجربه، دیندار تلقی گردد و صدف مجموعه عقاید خواهد بود که با وصول به گوهر از آن استغناء حاصل می شود و در نظریه دوم دین دارای دو ساحت ظاهری و باطنی است و سطح باطنی آن توحیدی است که به صورت حکمت خالده در درون انسان تجلی نموده و صدف نیز سنت هایی هستند که رهنمون به سوی گوهرند. در عرفان اسلامی، دین حقیقتی واحد است که دارای تجلیات سه گانه ظاهری، باطنی و بطن الباطنی می باشد؛ لایه باطنی وحدت شخصیه و گوهر دین است و جلوه های ظاهری، اگر چه به عنوان صدف مطرح می شوند، اما رقیقه همان حقیقت باطنی است، پس هیچ گاه قابل زوال نخواهند بود. دینداری نیز حقیقتی سه لایه است که گوهر آن، شهود حق الیقینی توحید عرفانی است؛ بنابراین گوهر دین و دینداری بایکدیگر متناظرند.

کلمات کلیدی:

حقیقت، شریعت، طریقت، وحدت شخصیه، ولایت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1749706>

